

Girl Online

DE GIRA

ZOE SUGG

Zoe Sugg

Girl Online:
De gira

Traducció d'Aïda Garcia Pons

Fanbooks

Títol original: *Girl Online: On Tour*

© del text: 2015, Zoe Sugg

La primera edició en anglès va ser publicada el 2015

per Penguin Random House, UK.

Tots els drets reservats.

© de la traducció: 2016, Aïda Garcia Pons

© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62 s.l.u.,

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: març del 2016

Títol i encapçalaments creats per: Thirsty Rough

Tipografia creada per: © Yellow Design Studio – www.yellowdesignstudio.com

Imatges de la coberta: © Ahoy There

Fotografia concert/cor: © Brand New Images/Getty Images – 552756929

Fotografia noia amb càmera: © Silas Manhood

Fotografia contracoberta: © Zoe Zugg

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.

Dipòsit legal: B. 1.429-2016

ISBN: 978-84-16297-63-4

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro

Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar

o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;

91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

★ *Capítol u* ★

Cinc dies més tard

Hauria de ser il·legal que les sales d'exàmens tinguessin vistes al mar.

No pot ser just que nosaltres estiguem tancats aquí a dins, amb els dits garratibats d'agafar el bolígraf durant dues hores seguides, mentre que a fora la llum dansa damunt les onades i es veu superbrillant i acollidora. Com haig de poder recordar qui va ser la quarta dona d'Enric VIII quan els ocells de fora canten i, juro que és veritat, sento la cantarella alegre i temptadora del venedor de gelats ambulants?

Moc el cap per desfer-me de la imatge d'un gelat cremós de màquina boníssim amb una d'aquelles barretes de xocolata clavada al damunt i intento establir una connexió directa al cervell del meu millor amic, l'Elliot. A ell no li costarà gens recordar totes aquestes dates i fets de l'examen d'història. El vaig batejar amb el nom de Wiki perquè el seu cervell sembla que contingui tanta informació com la Wikipèdia, mentre que a mi la informació de les fitxes que em faig per estudiar em desapareix del cap amb més rapidesa que una conversa de l'Snapchat.

Sospiro i m'intento concentrar en la pregunta de l'examen, però les paraules se'm belluguen davant dels ulls i amb prou feines entenc la meua lletra enrevessada. Espero que a qui li toqui corregir-me'l se'n surti millor que jo.

Escollir història a secundària no va ser una bona idea. En el moment de triar em vaig limitar a fer el que feia tothom. L'única assignatura que sabia que havia d'agafar era fotografia. I la veritat és que no tinc ni idea de què vull ser quan acabi l'institut.

—A veure, gent: bolígrafs damunt la taula, sisplau —diu l'examinador des de davant de l'aula.

De cop em noto la gola seca. No sé quanta estona fa que somio desperta, però sí que sé que no he respost totes les preguntes. Segons els resultats d'aquests exàmens podré decidir quines assignatures faré l'any que ve i a hores d'ara ja l'he espiada. Tinc el palmell de la mà xop de suor, i ja no sento el cant dels ocells a fora. Ara només sento els crits de les gavines. És com si em xislessin «Suspès, suspès, suspès» a cau d'orella. L'estómac se'm remou, estic a punt de vomitar.

—Penny, véns? —Alço el cap i em trobo la Kira, la meva amiga i companya de classe que m'espera plantada davant la meva taula. L'examinador ja m'ha agafat l'examen i jo amb prou feines me n'he adonat.

—Sí, un segon. —Agafo la motxilla i m'aixeco de la cadira.

I de sobte, mentre m'estic alçant noto com una onada d'alleujament em fa fora les ganes de vomitar que m'han vingut. És igual la nota que tregui, ja he acabat: aquest era el meu últim examen. S'ha acabat el curs!

Se'm dibuixa un somriure idiota a la cara i faig xocar el palmell de la mà amb el de la Kira. Em sento més unida que mai als meus companys de classe, sobretot a les bessones, la Kira i l'Amara. I això que ja fa anys que vinc a aquest institut. El fet és que, després de tot el merder a principis d'any, em van ajudar molt i van crear una mena de muralla d'amistat que em protegia de l'onada tsunàmica de les notícies d'última hora. Els mit-

jans de comunicació van mig embogir quan van saber que sortia amb en Noah Flynn, que és una estrella del rock, i després van descobrir el meu blog. Van començar a treure informació de la meva vida privada i van dir que era una «robanòvio» perquè se suposava que en Noah sortia amb la superestrella del pop Leah Brown. Van ser els pitjors dies de la meva vida, però els meus amics em van ajudar a sobreviure a la gran tempestat. I quan va haver passat tot, vaig veure que aquest episodi ens havia unit molt.

—Ho celebrem amb hamburgueses al GBK? —em diu la Kira quan sortim al passadís—. S’hi ha apuntat tothom abans d’anar al concert. Tu et deus estar morint de ganes de veure en Noah, oi?

Em ve el pessigolleig de sempre a la panxa. Sí que en tinc moltes ganes, és clar, però estic supernerviosa. No l’he vist des de Setmana Santa, quan va venir passar el meu setzè aniversari amb mi. I ara tenim davant dues setmanes per estar junts. I tot i que això precisament és l’únic que vull i l’única cosa que tinc al cap, no puc evitar pensar si serà igual.

—Quedem al restaurant —li dic—. Haig d’anar a buscar unes coses al despatx de la senyoreta Mills abans de passar per casa a canviar-me.

Ella m’estreny el braç.

—Ostres, però si jo encara no he decidit què em posaré!

Li somric una mica mentre ella gira cua i marxa corrent, però el cert és que tota l’alegria d’haver acabat els exàmens ha donat pas a una nova onada de nervis. Nervis de l’estil «encara li agradaré al meu nòvio?». Ja ho sé que no hauria de tenir dubtes que al meu nòvio li agrado tal com sóc, però quan resulta que el teu primer nòvio és un dels músics més famosos del planeta la cosa no és tan senzilla.

Els passadissos estan gairebé deserts i només se sent el frec de les meves Converse damunt el terra de linòleum. No em puc creure que aquesta sigui l'última oportunitat de veure la meva professora de fotografia, la senyoreta Mills. Tinc la sensació que aquest curs m'ha ajudat moltíssim: de fet, em sembla que a part dels meus pares, és l'única persona a qui li he pogut explicar tot el que va passar entre Nadal i Cap d'Any. I és que fins i tot amb l'Elliot a vegades em sembla que m'aguanto coses. No ho havia pensat mai que em faria falta un «confessionari» imparcial i per això no n'havia buscat mai cap.

Que m'agafés un atac de pànic a l'armariet que la Mills va transformar en cambra fosca no va ajudar, és cert. La cosa va tenir lloc un parell de setmanes després que la notícia bomba que en Noah i jo estàvem junts «s'escampés» per Internet. Normalment la cambra fosca m'agrada, la trobo relaxant, però no sé si va ser per les olors químiques o pel fet d'estar allí tancada, o perquè justament estava revelant una fotografia de la cara superatractiva d'en Noah, una cara que no tornaria a veure fins vés a saber quan, la qüestió és que vaig estar a punt de desmaiarme. Per sort va ser després de les hores de classe, o sigui que ningú va haver de veure la Penny-Pànic en acció una altra vegada, i la senyoreta Mills em va fer una tassa de te i em va donar galetes fins que vaig començar a xerrar i després ja no podia callar.

Des d'aleshores m'ha ajudat molt, però jo sabia què era el que m'hauria ajudat sobretot: el meu blog. Escriure un blog m'havia resultat sempre molt alliberador. Malgrat que després de l'última entrada (DE CONTE DE FADES A HISTÒRIA DE TERROR) vaig privatitzar l'accés a totes les futures entrades de *Girl Online*, no podia ignorar la necessitat que sentia de voler compartir els meus pensaments amb el món. Durant més d'un any, *Girl*

Online havia estat la meua via per desfogar-me de manera creativa i emocional, i ara la trobava a faltar, com també enyorava la comunitat de lectors en línia que havia arribat a considerar amics meus. Sabia que, si els hagués obert les portes, els lectors del meu blog m'haurien ajudat molt a superar tot plegat, tal com m'havien ajudat al llarg dels primers episodis d'ansietat que havia tingut.

Però quan tancava els ulls i m'imaginava que penjava una nova entrada al blog, l'única imatge que m'apareixia era tota la gent rabiosa a punt de començar a teclejar comentaris carregats de verí. A punt per destrossar-me. Malgrat que hi havia hagut moltes persones bones que m'havien ajudat, només em va caldre un sol comentari maliciós per enviar-me al fons del pou. Mai no m'havia sentit tan paralitzada. Normalment, les paraules em surten amb fluïdesa, però en aquella època trobava pegues a tot el que escrivia. Així que vaig començar a escriure un diari, però és clar, no era el mateix.

Vaig intentar descriure-li aquests sentiments a la senyoreta Mills. En aquesta espiral, els que estan en línia es converteixen en pallassos amb massa maquillatge i quan somriuen se'ls veuen unes dents afilades com navalles. Són com monstres, però en lloc d'amagar-se en la foscor surten allà al davant de tothom. Són totes les meves pitjors pors unides en una de sola. Un milió de malsons. Em fan venir ganes de plegar i tocar el dos amb una tribu aïllada de l'Amazònia de les que es pensen que els avions són esperits malignes que els envien els déus. L'Elliot me n'ha parlat. Segur que no han sentit mai a parlar de *Girl Online* ni d'en Noah Flynn. I segur que no saben què és el Facebook. Ni el Twitter. Ni els vídeos que s'escampen per Internet i no desapareixen mai.

De fet si només visqués a Brighton, a Anglaterra, tampoc

no estaria malament. A l'institut la majoria s'han oblidat del meu «escàndol», de la mateixa manera que la gent s'oblida del guanyador del *Factor X* de l'any passat. El meu pare diu que les notícies d'avui són l'embolcall d'una porció de peix fregit i patates de demà. I té raó, la novetat d'haver descobert el meu blog i fins i tot la història amb en Noah ha anat desapareixent com desapareix la roba dels meus texans preferits a l'altura dels genolls. Però jo no visc en una jungla remota ni aïllada a Brighton. No, sóc ciutadana del planeta Internet, i actualment és el pitjor lloc on puc ser jo, perquè a Internet em preocupa que ningú no s'oblidi mai de mi.

Com a mínim n'he tret una cosa bona, d'Internet. Després que m'ajudés molt, la Noia Pegàs i jo ens vam donar les adreces de correu electrònic i va passar de ser la lectora més fidel de *Girl Online* a ser una de les meves millors amigues (tot i que encara no ens hem conegut personalment cara a cara). Després de sentir-me rondinar per mil·lèsima vegada perquè ja no tenia *Girl Online*, em va dir que podia canviar la privacitat del blog i posar-hi una paraula clau d'accés. Així només el podrien llegir aquells que la tinguessin. I ara, tant ella com l'Elliot i la senyoreta Mills són els únics que poden llegir les meves paraules mentals. Millor això que res, no?

Veig la senyoreta Mills a través de la finestra de vidre de la porta de la seva aula. S'està inclinada endavant corregint. Truco al marc de la porta i alça el cap somrient.

—Bona tarda, Penny. Què, ja heu acabat el curs?

Assenteixo.

—Ara he fet l'examen d'història.

—Que bé! Passa, passa.

S'espera fins que m'he assegut en una de les cadires de plàstic dur. Estic envoltada dels projectes fotogràfics dels meus

companys, tots muntats damunt de plaques d'escuma negra a punt per a l'exhibició que es farà a l'estiu. Malgrat els consells de la senyoreta Mills, jo li vaig demanar que no pengés els meus projectes. Els he acabat, sí, però no em veig amb cor d'ensenyar les meves fotografies a ningú. La majoria de companys meus també han penjat els seus projectes a Internet, però després de Nadal jo ja no en vaig penjar cap més. Em fa pànic que els trobi algú i es rigui de mi. M'he dedicat a anar fent el meu dossier d'aprenentatge en paper i anar-l'hi entregant a la senyoreta Mills cada setmana. Diguem que la part física de crear-lo ha estat molt terapèutica.

Agafa el meu dossier i me'l passa.

—Molt ben fet, Penny, com sempre —em diu somrient—. Avui és l'últim cop que ens veiem abans de les vacances, oi? Et volia parlar de l'última entrada al teu blog. La cosa millorarà, entesos?

M'arronso d'espatlles. Ara com ara em limito a viure dia a dia. No puc fer cap altra cosa.

—Crec que pots fer alguna cosa més que sobreviure al dia a dia —afegeix com si m'hagués llegit el pensament—. Penny, pots sortir-te'n molt bé. Aquest curs has hagut de passar moltes coses. M'alegra veure que has decidit continuar estudiant, i que hagas triat fotografia, però crec que no hauries de deixar que això que has escollit t'atabali massa. Tens tot el dret a no saber què vols fer encara.

Me la vull creure, però és difícil. Tinc la sensació que tothom sap què farà menys jo. No és precisament que l'Elliot ho entengui, això. Ell sap perfectament que vol estudiar disseny de moda i somia crear la seva pròpia marca. Tot just acabo de descobrir que la Kira vol ser veterinària i que ha escollit biologia i matemàtiques per poder entrar a una bona universitat.

L'Amara és una mena de geni de la física i sempre ha volgut ser científica, o sigui que ella també ja té el camí decidit. I a mi l'única cosa que m'agrada és fer fotografies i escriure entrades al blog que només puc publicar en secret per a un grupet íntim d'amics. Dubto que hi hagi cap carrera per a això.

Ja ho sé que hi ha un oceà d'oportunitats, però jo estic amarrada a la vora de la platja, incapaç de llançar-me de cap a l'aigua.

—Sempre havia volgut ser professora, vostè? —li pregunto.
Ella riu.

—La veritat és que no. Diguem que... és el que he acabat sent. Jo volia ser arqueòloga! Fins que em vaig adonar que en arqueologia no tot és qüestió d'aventures a l'estil de l'Indiana Jones i que la cosa més aviat consistia a classificar trossets minúsculs d'ossos durant hores i més hores. Vaig passar-me molt de temps sentint-me perduda.

—És com em sento jo —confesso—. Perduda en la meua pròpia vida. I no sé com fer anar la brúixola. La vida té GPS?

La senyoreta Mills riu.

—Deixa estar el que et diguin els altres adults, deixa'm que jo et digui un secret: no cal que sàpigues què has de fer. Només tens setze anys. Gaudeix de la vida! Viu-la. Gira la brúixola que portes per dins i posa-la cap per avall, a l'inrevés, sacseja-la i fes-li donar voltes fins que no sàpiga on és. Tal com t'he dit, jo vaig acabar sent professora per casualitat, i el cert és que ara no voldria fer d'altra cosa. —Se m'inclina somrient.— Què, tens ganes d'anar al concert d'aquesta nit? A les meves altres classes només es parla d'això. No fa de teloner dels The Sketch, en Noah?

Somric, agraïda pel canvi de tema. Noto una sensació d'alleujament en pensar que tornaré a veure en Noah. I és que

per molt Skype i missatges que ens puguem enviar, s'arriba a un punt on la cosa ja no tira, i el punt és ara. A més també serà el primer cop que el veurà actuar en directe, davant de milers de noies xisclant.

—Sí, i per a ell és molt important.

—Ja m'ho penso. Doncs cuida't, aquest estiu. I no t'oblidis de preparar-te per a les classes de fotografia del curs que ve. —M'assenyala el dossier.— Segur que no vols exhibir-lo? Tens uns projectes molt bons i es mereixen ser admirats.

Nego amb el cap. Ella sospira, però sap que no hi ha res a fer.

—Només puc dir-te que continuïs escrivint al teu blog, Penny. És el teu talent. Saps com connectar amb les persones i no vull que ho perdis, això. Que es converteixi en els teus deures d'estiu, d'acord? Això i les fotografies. Quan tornis vull un informe complet dels teus viatges.

Somric, i em guardo el quadern del dossier dins la motxilla.

—Moltes gràcies per haver-me ajudat tant aquest curs, senyoreta Mills.

Penso en els deures de fotografia de l'estiu. La senyoreta Mills ens va demanar que busquéssim «perspectives alternatives»; un repte per veure les coses des d'un altre angle. No tinc ni idea de què faré, però sí que sé que estar de gira amb en Noah m'oferirà un milió d'oportunitats diferents.

—De res, Penny.

Surto de l'aula i torno a ser al passadís desert. Em noto el cor que em bateja dins el pit amb força mentre agafo velocitat i començo a córrer. Obro les portes de fora, estenc els braços, faig una pirueta davant de l'escola. En pensar la pinta cursi que dec fer em poso vermella, però és que em moria de ganes que s'acabés el curs. La llibertat em fa sentir més que genial.

25 juny

Els exàmens s'han acabat! Ja és oficial! (I com sobreviure-hi quan tornin a venir)

A veure, sisplau, que sonin els tambors: S'ha. Acabat. El curs. Punt final.
Finito!

Tampoc no ha estat tan malament. Ho repeteixo: tampoc no ha estat tan malament. Però el cert és que he rebut ajuda (moltíssimes gràcies a en Wiki, el meu millor amic!) per empescar-se estratègies de supervivència quan tenia la sensació que l'únic que feia era estudiar, estudiar i estudiar!

Si no apunto les estratègies ara, sé que quan vinguin els exàmens de l'any que ve me n'hauré oblidat. No sé per què, però per molts exàmens que faci, quan em toca afrontar-los em vénen uns atacs de pànic increïbles.

Cinc maneres de sobreviure als exàmens (dit per algú que ODIÀ els exàmens)

1. Estudiar

Sí, ja ho sé, hi ha qui dirà que és obvi, però aquest any m'he fet un calendari amb totes les assignatures i hi he anat enganxant estrelles daurades per cada hora de revisió que feia. Ha estat una mica com quan anava a primària, però el fet és que veure tot aquest progrés (en forma de constel·

lació daurada damunt el calendari) m'ha fet sentir molt millor i tenir la sensació que sí que m'estava preparant bé.

2. Suborns

Per als profes i examinadors no! Sinó per a un mateix. Cada cop que acabava una setmana de revisió (veg. punt 1) anava al Gusto Gelato i em comprava un gran gelat com a premi. No hi ha res com els premis dolços a l'hora de motivar!

3. Primer, les preguntes difícils

Consell primordial d'en Wiki! Diu que al principi de l'examen cal centrar-se en les preguntes que valen més punts per evitar quedar-se encallat al final i acabar escrivint ximpleries.

4. Cafè

A mi ni tan sols m'agrada el cafè, però segons mon germà, el cafè ajuda. El vaig provar, però cada cop que en prenia un glop em venien ganes de vomitar i al final vaig acabar desperta tota la nit amb unes tremolors de mil dimonis. Vaja, potser no és tan bon consell, aquest...

5. Penseu en l'estiu

Recordeu que hi ha vida després dels exàmens! És això el que em va fer tirar endavant, més que la resta. El fet de saber que, ben aviat, tornaré a estar amb el Noi de Brooklyn.

Un petonet,

Girl Offline

La noia real... que no tornarà mai al món virtual.